

Николай Лилиев

Градът

Из тоя друм съмненията бродят,
изгубен син, не тръгвай в тоя друм!
Там горестни затмения те водят,
из тоя друм съмненията бродят,
съмненията давят твоят ум!

Ти губиш невъзвратно светла памет,
обричаш се на бедствия самин,
там признаци застинали те мамят,
из тоя друм ти губиш светла памет,
из тоя друм не тръгвай, беден син!

Аз не послушах сърдечни моления,
тръгнах към чужди земи,
тръгнах – и ето, че цял свят пред мене е,
цял свят пред мене шуми.

Счуват се смътни въздишки сподавени,
тътне бездомната нощ,
молят безпътни жени, изоставени
в пропасти мрачни без вожд.

Буря се носи над град и селения,
буря прегради ломи.
Аз не послушах сърдечни моления,
тръгнах към чужди земи.

ТРЕПТИ умората на сънний град,
и утрото, надежда и спасение,
разгъва своята лазурна дреха.
Животът се пробужда вечномлад,
в душите на бездомни и смирени
с лъчите на желаната утеха.
Аз виждам брат у всеки непознат,
и сред тълпата, що гърми край мене,
мечтите неродени се възеха.

Да можех сам да бъда сред града
и да ловя желанията смътни
на своите сестри и братя бедни,
та в горестния шепот на дъжда,

когато безутешна вечер тъгне
и впива пръсти, пламенни и ледни,
в душите загрубели от труда,
да бъда страж на тъмни и безпътни
в часа на изпитания последни.

ТРЕПЕТНИ зори обаждат
ден в разтленний град,
сънните тълпи възраждат
сънния площад.

И сред трясък и тревога
техний брой расте,
те са много – толкоз много
где отиват те?

НА ЖИВОТА безспирний грохот
ги поглъща и бързо мени,
те са жертви на вечния поход
към далечни неznайни страни.

Възродения ден ги събужда,
разбушувал просторно море,
на което е името нужда
и в което позорно се мре.

Неотстъпна тъма ги обсажда,
те са роби на демони зли,
на душата им светлата жажда
знойна пладня не ще утоли.

И когато след дневна тревога
в тъмни сенки нощта ги сплете,
неизгледни редици, тъй много
где ще идат безпомощни те?

НА страшен съд
вървят
тълпи,
не спи,
кипи
градът.

По вечен път
гъмжат,
сами,
тъми,
гърми
градът.

и нийде кът
да спрат
за миг,
велик,
безлик
градът.

И ВСЕКИ тленен ден, когато тъжний звън
на вечерния час тревожно се обади
и призове далек от фабричните сгради
работния народ за отдых и за сън,
разгаря се навред по ширните площади,
де слънцето разля пламтещият огън,
животът на страстта и бурните наслади,
събуждал векове движението вън.
Аз спирам изнурен, сред някой стихнал кът,
помръкналия ден самотен да изпратя,
и виждам, вече бди по своя вечен път
спокойната луна.
– Спокойна позлатява
страдалческия лик на кипналата плът.

– О призраци в нощта, бездомни мои братя!

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7796>]